

Årsberetning for Den Danske Israelsmission Christiansfeld den 7. april 2001

af formanden, Kai Kjær-Hansen

Vi vil begynde – som vi plejer – med at mindes de venner af Den Danske Israelsmission, som siden sidste årsmøde er afgået ved døden, heriblandt Gerda Graven Nielsen, Israelsmissionens tidligere bogholder, og hendes mand Curt Graven Nielsen, Israelsmissionens tidligere formand samt pastor Sigurd Iversen, som i 1949 var rede til at rejse til Sydamerika i Israelsmissionens tjeneste. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse – og andre – venner af Israelsmissionen. *Æret være deres minde!*

Hver dag sine hæslige billeder fra Israel

Vores primære mål som Israelsmission – altså som missionsselskab – er “at bringe evangeliet om Jesus Kristus til jøderne” – som det lyder i vores formålsparagraf. Den opgave kan vi løse uden, at vi behøver at være enige i et og alt, også når det drejer sig om politiske forhold i Mellemøsten i dag. Det helt afgørende er, at vi i Israelsmissionen er enige om, at jøder har lige så meget brug for Jesus til frelse som alle os andre.

Men mission udføres ikke i et vakuum. Slet ikke i staten Israel i dag. Hver dag sine hæslige billeder fra Israel, Vestbredden og Gaza. Den ene dag er ofret i den mellemøstlige konflikt en palæstinenser; næste dag er ofret en jøde. Sådant har billedet været gennem de sidste seks måneder, hvor over 400 mennesker er blevet dræbt – de fleste af disse har været palæstinensere. Jo flere ofre der bliver, desto mere vokser hadet. Og desto vanskeligere er det at opretholde håbet om fred i Mellemøsten.

Selv om det er vanskeligt at bevare håbet om fred, gør vi det nu alligevel. Vi vil *ikke* bruge tanken om, at vi lever i de sidste tider, som argument for, at tingene ikke kan ændres til det bedre for de stridende parter. Vi vil *ikke* bruge håbet om Kristi nært forestående genkomst som argument for, at fredsprocessen med dens indrømmelser fra israelsk side er imod Guds vilje. Så længe det hedder “i dag”, skal der kæmpes for fred og retfærdighed i verden – ikke mindst af dem, der venter Kristi genkomst.

Vi går endda så langt som til at sige, at der *ikke* gives noget specifikt *kristent* svar på løsningen af de politiske problemer i Mellemøsten. Og vi er forsigtige med at trække skriftsteder fra Bibelen frem, som skulle angive “bibelske” streger for, hvor Israels grænser skal gå. De streger må trækkes af politikere – gennem forhandlinger, hvor begge parter giver de indrømmelser, der er nødvendige for at sikre fred og retfærdighed for så mange som muligt. Det betyder også, at zionisme som politisk ideologi må bedømmes på samme måde som alle andre politiske ideologier. Jo mere Gud bruges som argument i den nuværende krise – og det gælder hvad enten det er jøder eller muslimer eller os kristne, der bruger et Gott-mit-uns – desto mere eskaleres problemerne. Den anden part bliver hermed dehumaniseret, betragtes ikke som et menneske, der *også* er skabt i Guds billede. Det skulle være overflødigt at sige det: palæstinensere er også skabt i Guds billede; Gud kan også li’ palæstinensere. I den nuværende situation skal dette ikke siges nødtvungent af venner af Israel, men skal tværtimod indgå som en test på ægtheden af vore ord og holdninger om konflikten i Mellemøsten.

Så sig ikke, at vi ikke i Den Danske Israelsmission kan anfægtes af situationen. Men denne anfægtelse indebærer *ikke*, at vi som organisation ensidigt vil lægge skylden for konflikten på

den ene part. Enhver kan se, hvem der lider mest, men ikke alle er villige til at indrømme kompleksiteten i problemerne. Indtil nu er der ingen vindere. Begge parter er tabere. For palæstinenserens skyld må der ske noget. Der må også ske noget for Israels *egen* skyld.

Man behøver hverken at være politiker – eller profet – for at sige, at uden afgivelse af landområder bliver der ikke fred.

Forsoningsarbejdet mellem messianske jøder og palæstinensiske kristne

Der finder lykkeligvis en del forsoningsarbejde sted mellem jøder og palæstinensere. I Den Danske Israelsmission har vi støttet *Musalaha* – og vil vedblive at gøre det. Det er et forsoningsarbejde mellem palæstinensiske evangelikale kristne og messianske jøder. Foruden konferencer arrangeres der ørkenture, hvor palæstinensiske kristne og messianske jøder mødes.

En af dem, der er med i dette arbejde, er Lisa Loden, en messiansk jøde, der arbejder på Caspari Centret i Jerusalem. I Israelsmissionens Avis har vi flere gange citeret – og jeg gør det gerne igen her – hvad hun for et par år skrev om forholdet mellem messianske jøder og palæstinensiske kristne.

Kærlighed og forsoning, etisk adfærd og moral er spørgsmål, der har større vægt end territoriale hensyn – uanset ens egen status som besætter eller besat. Hvor vigtige territoriale hensyn end kan være, er de sekundære i lyset af Jesu kærlighed.

Sådanne ord af en messiansk jøde er værd at hefte sig ved. Jeg vil nu oplæse en kort artikel af Salim Munayer, palæstinensisk kristen og leder af *Musalaha*. Den indløb på e-mailen for nogle få dage siden og er tilsvarende værd at hefte sig ved – både hvad angår tonefald og indhold. Han skildrer de forskellige stadier i mødet mellem Jesus-troende israelske jøder og palæstinensere.

Stadier i forsoningen – mødet mellem israelske jøder og palæstinensiske arabere

Vi og andre, der er optaget af forsoningsbestrebelse, har observeret visse tendenser, når palæstinensiske arabere og israelske jøder involverer sig i en forsoningsproces. Rejsen hen imod forsoning er ofte foregået i flere stadier.

I første stadium er folk fra begge sider ofte tøvende og har brug for opmuntringer til at mødes. Men for det meste er de villige til at komme sammen. Ved det første møde er man nysgerrig, interesseret, hygger sig og er ofte begejstret over at deltage i en aktivitet sammen.

I næste stadium bliver de israelske jøder overrasket over palæstinenserens følelse af forurettelse og over deres anklager mod israelerne. De er overvældet af palæstinenserens historier, deres politiske og teologiske holdninger og over den styrke, hvormed de udtrykker deres følelser. Dette kan tilskrives manglen på gensidig påvirkning og forståelse af den virkelighed, som er modpartens vilkår.

I tredje stadium begynder israelerne sædvanligvis at bakke ud og trække sig tilbage fra møderne, fordi de ikke længere er interesserede, anser det for håbløst, eller fordi problemerne er blevet for overvældende og smertefulde. Som følge heraf svarer israelerne med at fremføre deres egne anklager og forurettethed over for palæstinenserne. De fortæller også om de teologiske og politiske positioner, som er vigtige for dem. Begge parter reagerer med at sige, at modpartens tilbagetrækning fra processen var indlysende og uundgåelig, at de aldrig vil

kunne forstå hinanden og aldrig acceptere hinanden. Begge parter anklager den anden for at være blind over for virkeligheden og bibelske sandheder.

Spørgsmålet er nu: hvor mange er der tilbage i processen? Nogle, der er uvillige til fortsat at arbejde hen imod forsoning, er gået ind i processen med et ønske om at blive styrket i deres teologiske, politiske og kulturelle positioner. Ved ikke at fuldføre processen får de mulighed for at blive i deres teologiske og kulturelle krog, hvor de kan beskytte deres egne opfattelser og fordomme. Men at komme modparten i møde betyder ikke nødvendigvis, at man mister sin egen etniske eller åndelige identitet. Tværtimod er det sådan, at de, der holder ud i forsoningsprocessen, bliver yderligere styrket og sikker på egen identitet og tro.

De der fortsætter opnår en større grad af modenhed og indser, at de er tvunget til at leve side om side med hinanden. På dette stadium forstår de, at begge sider har berettigede anklager og grund til forurettelse over for hinanden. De indser også deres eget folks svigt, og at deres side også har bidraget til, at forhold er blevet nedbrudt, og at konflikten er blevet så voldelig. De forstår, at de må finde en måde, hvorpå forholdet mellem de to folk kan korrigeres og genoprettes, og at de må tage alvorlige initiativer til at gøre dette. Disse initiativer inkluderer, at man lærer om hinandens historie og livsvilkår, at man lytter og accepterer alternative perspektiver og opfattelser. De kan også lære af hinanden om Gud og bibelske sandheder. Hvis man vil gøre fremskridt i forsoningen, kræves der mod og villighed til at løbe en risiko; det indebærer at blive sårbar over for "fjenden", at være ærlig og åben og at være villig til at lytte.

I en artikel i Christianity Today for nylig citeres og parafraseres teologen Miroslav Volf fra det tidligere Jugoslavien: "De simple kategorier offer, undertrykker, ja selv befrielse må vige; i stedet for må vi anerkende, at selv fjenden (den fremmedgjorte 'anden') er en del af vor egen identitet." Og Volf fortsætter: "På det dybeste plan afhænger vor egen hel-hed af en tvunget anerkendelse af den anden parts menneskelighed ... Der er to hovedfunktioner, som religionen kan have midt i et sådant sammenstød. Den kristne tro og de kristne symboler kan optræde som en kulturel markør, der forstærker individets identitet – og således fortsat danner skel. Eller den kan – i kraft af kristendommens centrale anliggende – blive en ressource som hjælper fjender til at omfavne hinanden. Den nåde, der ligger i en sårbar accept af fjenden, gør sig gældende, når den kristne tro (ikke kristen identitet) præger valgene," siger Volf.

Det er vor erfaring, at de, der er engageret i forsoning, har udviklet en mere sikker identitet, er blevet mere sikker på, hvem de er i deres etniske tilhørsforhold og i Herren. Samtidig er de mere åbne og villige til at favne andre og til at arbejde sammen for at genoprette forhold og forsøge at udbedre den skade, der allerede er gjort.

Så langt Salim Munayer.

I aften er det *Erev Pesach* – påskeaften. For jøder er påske forbundet med erindringen om Guds befrielse af dem. I februar-nummeret af *Jødisk Orientering* skriver Jacques Blum blandt andet:

Det jødiske folk blev til ved en "befrielse" fra slaveriet i Egypten. I følge den jødiske lære er alle folk frie og har ret til at være det. Dette implicerer, at jøder aldrig bør glemme, hvad det vil sige at være slave eller afviger. Derfor er det en jødisk forpligtelse at handle med omsorg over for den svage og den undertrykte.

Hvilket godt udgangspunkt for fred i Mellemøsten!

Og på mandag indleder *Musalaha* en fem-dages forsoningstur til Wadi Rum i Jordan for voksne - i øvrigt sponsoreret af projektpenge fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF), som på vores foranledning er tilgået *Musalaha* - og en tre-dages tur til Negev for studenter, hvor kristne palæstinensere og messianske jøder skal møde hinanden med forsoning for øje.

Det er da små lysglimt i mørket!

Og nu til Israelsmissionens arbejde – i Israel såvel som i Danmark.

Israelsmissionens Unge

Nicolai Skjøtt, formand for Israelsmissionens Unge, har allerede holdt sin formandsberetning. Som formand for Israelsmissionens gamle kan jeg kun udtrykke glæde over Israelsmissionens Unge. Vi – unge og gamle – har samme målsætning: Israelsmission. Vi vil gensidigt inspirere og hjælpe hinanden. De unge kan noget, som vi gamle ikke kan. Måske vil de også noget, som vi gamle ikke tør? Vi gamle kan – måske? – noget, som de ikke kan. Vi er ét i fælles sag. Imponerende er det, at der nu er 19 IU-lokalforeninger spredt ud over Danmark. Og bedst af alt: de unge vil mere end bare sige Israel eller leve på fælles oplevelser fra Israel, idet de knytter Israel og Jesus sammen, samt knytter Israel og mission sammen. At dette er lykkedes, skyldes ikke mindst "gamle" Israelsvolontørers glæde over sammenkoblingen: Jesus-Israel-mission samt det arbejde, som den energiske og dynamiske IU-sekretær, Henrik Nordborg, har udført.

Dansker-arbejdet i Jerusalem

Når det gælder dansker-arbejdet i Israel, er vi fortsat glade for det samarbejde, vi har herom, med Dansk Kirke i Udlandet (DKU). Vores – og deres – *præstepar* Vicka og Jan Mortensen er her på det seneste imidlertid blevet til *præstefamilien* Mortensen. Som emne på en e-mail – afsendt fra Jerusalem den 1. april – stod der: "Et barn er født ... thi glæde sig Jerusalem." Det blev en pige – Katja – og det var ikke engang aprilsnar! Så nu har vi en ekstra Mortensen at bede for i det spændingsfyldte Jerusalem. Så hvorfor ikke i dag – i den hellige stad Christiansfeld – glæde os sammen med dem?

Krisen i Mellemøsten har gjort sit til, at der kommer langt færre danskere til Israel. Det gælder både turister og unge danske volontører. Ikke mindst har dette gjort sig gældende her i foråret. Men det ændrer jo intet ved præstens forberedelsestid til prædiken eller lignende gøremål! Igennem hele perioden er der hver lørdag og ved de kristne højtider blevet afholdt danske gudstjenester i Johanniter-kapellet i Den Gamle By i Jerusalem, og Jan Mortensen har som præst, sjælesørger, taler og foredragsholder – samt dansk attaché – haft nok at se til. Hertil kommer, at han i foråret sammen med Vicka afsluttede sprogstudierne.

Præsteparret har været bistået af dygtige kirkevolontører, som har sammensat et varieret program for unge danskere i Jerusalem, hvad enten disse er kirkevante eller kirkefremmede. Også i denne sammenhæng skal nævnes, at ved åbenthus-arrangementer præsenteres både messianske jøder og palæstinensiske kristne for disse unge.

Fra sommeren 2000 har Marianne Leer, støttet af Unitas Rejser, været kirkevolontør; hun afslutter sit job her til sommer. I efteråret og hen over jul var den anden kirkevolontør Simon Kofod-Svendsen. Her i foråret 2001 blev han efterfulgt af Lisbeth og Christian Rasmussen, som afslutter til sommer.

Noteres skal – og jeg er meget glad for at nævne det – at ingen af vore udsendinge har givet den mindste antydning af, at situationen var så tilspidset for *dem*, at de ønskede at forlade Israel. Og dette til trods for, at der i slutningen af marts måned på en og samme dag var en bombesprængning om formiddagen – mindre end 50 meter fra *Musalahas* kontorer, hvor Anna Margrethe Christensen arbejdede – og om eftermiddagen var der en selvmordsterrorist på en af de busser, som går op til French Hill, hvor præstefamilien og de danske kirkevolontører bor; terroristen ventede at gøre det af med sig selv og et par andre til et par stoppesteder efter det sted, hvor de plejer at stå af ...

Der er vel ikke andet at sige: Må Guds engle fortsat beskytte vores sendebud – og give dem fortsat frimodighed!

Missionsarbejdet i Israel

Hvis nogen skulle være i tvivl, eller hvis vi har informeret misvisende herom: Den Danske Israelsmission *bærer ikke* det missionsarbejde, der udføres af fremmede missionselskaber og kirker i Israel. Men vi er – som et lille missionselskab med en klar Israelsmissionsprofil – med i forskellige aktiviteter, som andre bærer, og som vi altså *støtter* med de ressourcer og midler, som danske venner af Israelsmissionen giver os at forvalte.

Ebenezer-hjemmet i Haifa

Det kombinerede pleje- og alderdomshjem i Haifa blev indviet i 1976 og kan derfor i år fejre sit 25-års jubilæum. Helt fra starten har DIM støttet dette arbejde. Søster Christiane Svendsen var Den Danske Israelsmissions første udsending og arbejdede som sygeplejerske på hjemmet fra dets start. Senere fulgte andre sygeplejersker efter. At vi ikke længere har en dansk sygeplejerske på hjemmet er *ikke* et tegn på, at vi har nedprioriteret dette arbejde. Det skyldes, at de israelske myndigheder nu – og meget forståeligt ikke mindst efter 90'ernes store immigration af russiske jøder – stiller ensartede krav til alle sygeplejersker, der vil arbejde i Israel, hvilket bl.a. kræver en speciel eksamen på hebraisk. Men støtte Ebenezer-hjemmet gør vi stadigvæk. Og der er brug for en sådan støtte. Foruden et økonomisk bidrag fortsætter vi med at sende volontører til dette vigtige arbejde. Flertallet af beboerne er messianske jøder, men hjemmet er også åbent for arabere og andre.

I efteråret 2000 og hen over jul arbejde Karin Engholt Hansen og Christina Madsen som volontører på hjemmet. De fik sidst på året følgeskab af Pernille Dollerup-Jensen, som i de første par måneder af 2001 har været ene som dansk volontør; men her i midten af april får hun et par måneder følgeskab af ægteparret Carina og Jens Arne Mikkelsen, som netop er rejst til Israel.

Jeg behøver vist ikke at nævne, at Ebenezer-hjemmet ikke siger nej tak til en ekstra gave i forbindelse med dets 25-jubilæum.

Caspari Center i Jerusalem

Caspari Center vil både hjælpe messianske jøder med teologisk materiale og refleksioner og hjælpe kristne med at forstå betydningen af kristentroens jødiske rødder. Op gennem 1990'erne har Bodil F. Skjøtt været inddraget i dette arbejde. Skønt nu bosat i Danmark er hun fortsat med i dette arbejde, idet hun tilbringer et par måneder om året i Israel – og ellers klarer tingene per e-mail – hvad enten det gælder at arrangere kurser eller være den, der er ansvarlig for, at det internationale tidsskrift *Mishkan* udkommer to gange om året.

Også Vicka Mortensen har i det forløbne år været tilknyttet Caspari Center og løst forskellige opgaver. Med russisk som modersmål er hun bl.a. sat til at oversætte en af centrets studieboøger om Romerbrevet til russisk til gavn for de mange russisk-talende messianske jøder i Israel.

Og Karsten Garne, tidligere formand for IU, har arbejdet som volontør på Caspari Center fra sommeren 2000 og afslutter her i maj måned. Egentlig var hans hovedopgave at udbygge centrets kontakt med skandinaviske rejsegrupper. Men de udeblev på grund af den politiske situation. I denne situation er han så blevet sat til andre opgaver – i de sidste par måneder bl.a. som biblioteksvagt. I øvrigt har han også prædikeret ved danske gudstjenester.

Joint Mission in Israel – menigheden i Jaffo/Tel Aviv

Joint Mission in Israel er et fællesnordisk Israelsmissions-samarbejde med nordmændene og finnerne som de bærende kræfter, men hvor færingerne og svenskerne og vi i Den Danske Israelsmission også er med. Samarbejdet drejer sig indtil videre om Immanuel Church i Jaffo/Tel Aviv. Til de hebraisk-sprogede gudstjenester kommer der mellem 30 og 80, men menigheden som sådan synes at blive mindre og mindre hebraisk-talende. Kirken med de smukke glasmosaikker er åben for besøg – hvilket ikke mindst israelske skolegrupper gør brug af. I år 2000 modtog man således besøg af 130 lokale grupper med i alt 4639 besøgende, som blev informeret om kirken og den kristne tro. Desuden er koncerterne meget velbesøgte. Sådanne initiativer er med til at nedbryde fordomme om den kristne kirke. Ekstra glædeligt er det, at bygningerne stilles til rådighed for seks andre menigheder. Finnen Magnus Riska afløses her til sommer af nordmanden Anbjørn Neerland som præst.

Studererarbejdet

I samarbejde med Kristeligt Forbund for Studerende (KFS) har vi haft en volontør i det kristne studenterarbejde i Israel i 1998 og 1999. Desværre meldte ingen sig til opgaven i 2000. Dette betyder dog ikke, at Den Danske Israelsmission har været fraværende i det israelske studenterarbejde, idet Vicka Mortensen har været team-leder for det engelsktalende arbejde, hvor også Jan Mortensen har fungeret som sjælesørger.

KFS' påskelejr begynder i Jelling her i dag. Her deltager en ung messiansk jøde. Hun skulle være ledsaget af en palæstinensisk kristen student – begge sponsoreret af IU. Men han – den unge kristne palæstinenser – kommer desværre ikke på grund af udrejseproblemer og visaproblemer. Udrejseproblemer, ja! Her har staten Israel undertiden et problem. Visaproblemer, ja! Her har staten Danmark vistnok nu et nyt problem. Det er åbenbart ikke længere gjort med et hurtigt stempel, når EU-regler skal overholdes.

Vi håber meget, at vi i samarbejde med KFS fortsat kan støtte studenterarbejdet i Israel med volontører – hvad enten studenterne i Israel taler hebraisk, arabisk eller engelsk.

Musalaha

Musalaha – forsoningsarbejdet mellem messianske jøder og kristne palæstinensere – har jeg allerede omtalt. Som volontør har vi siden sommeren 2000 haft Anna Margrethe Christensen. Hun afslutter sit arbejde her til maj.

Medlemskab af internationale organisationer

Den Danske Israelsmission er fortsat medlem af to internationale organisationer, nemlig LEKKJ, forbogstaver på tysk som oversat til dansk står for Den Lutherske Europæiske Kommission for Kirke og Jødedom, samt LCJE, forbogstaver på engelsk som oversat til

dansk står for Lausanne-Rådet for Jødemission. Disse to organisationer er meget forskellige, hvilket vi naturligvis er meget bevidste om i landsstyret.

Indtil videre fortsætter vi vort medlemskab af LEKKJ, hvor Israelsmissionens tidligere formand Vilhelm Væрге er vores repræsentant. Han har klart sagt fra over for hovedtendensen inden for LEKKJ, nemlig dets nej til Israelsmission. At Den Danske Israelsmission fortsætter sit medlemskab af LEKKJ er derfor *ikke* udtryk for, at vi vakler vedrørende vort missionssyn. Vi er med i LEKKJ for at påvirke andre med vores ja til Israelsmission. Vi siger ikke tja til spørgsmålet, om jøder har brug for evangeliet om Jesus!

Modsat LEKKJ udtrykkes et klart ja til fortsat Israelsmission inden for rammen af LCJE, hvor både kristne missionsorganisationer og messianske jøder arbejder sammen. Når det gælder eskatologi – altså hvad der skal ske ved Jesu genkomst – gør meget forskellige opfattelser sig gældende inden for LCJE. Det kan vi leve med. Mon ikke – når tiden er inde – tingene under alle omstændigheder sker, som Gud vil det – uanset vores meninger herom? Fællesnævneren for medlemmer af LCJE er, at jøder ligesom vi andre har brug for evangeliet til frelse. Denne fællesnævner forener. Så er det op til enhver at finde ud af, hvilke metoder man vil benytte sig af, for at målsætningen kan nås. Den Danske Israelsmission identificerer sig med LCJE's målsætning – med dets klare ja til Israelsmission – og tilkendegiver også ved sit medlemskab sin villighed til samarbejde med andre på tværs af landegrænser og de forskellige eksisterende evangeliske kirkeretninger.

Ved LCJE's syvende internationale konference i Frankrig i marts måned dette år modtog de otte repræsentanter for Den Danske Israelsmission og IU stor inspiration fra andre, som i andre lande kæmper for samme sag som os. En sådan inspiration kan vi ikke være foruden. Hvem ville have troet for 40-50 år siden, at det ville have været muligt at oprette messiansk-jødiske menigheder – netop – i Tyskland? Kan det samme ske i Danmark? Bør der arbejdes for det? Og i givet fald hvordan? Og udfordringen lød: Vil I i Den Danske Israelsmission være med til at lave en sommerlejr i Danmark for jødiske flygtningebørn, der nu lever i Tyskland? Det vil vi vel ... eller?

Økonomi

Mission og penge hører sammen – om man vil det eller ej! Vores almindelig økonomiske status er højnet betragteligt i forhold til vore bedsteforældres. Men *de* gav generelt mere til mission, end vi gør. Det kan også siges uden at gøre de gamle dage til "guldalderdage". De fleste danske missionselskaber er i dag fælles om økonomiske problemer.

På den baggrund kan jeg med glæde meddele, at Israelsmissionen kom ud af året 2000 med et overskud på 62.103 kroner. Hertil kan føjes, at der i år 2000 blev oprettet en testamentekonto, hvor der er blevet hensat yderligere 500.000 kroner. Med andre ord – og i klartekst: Vi har i år 2000 haft et reelt overskud på over en halv million kroner. Dette skyldes ikke mindst helt ekstraordinære store testamentariske gaver, som vi naturligvis er meget taknemlige for. Desuden ser vi nu de positive virkninger af de vanskelige økonomiske tiltag, som landsstyret så sig nødsaget til at tage i 1998-99.

Jeg kunne nu formanende reflektere over, at et ansvarsbevidst missionselskab ikke kan basere sit arbejde på testamentariske gaver, og at vi uden disse havde været i en vanskelig økonomisk situation. I stedet for vil jeg i år lægge bånd på mig selv og udtrykke taknemlighed og glæde over, at vi i landsstyret ikke i det forløbne år har haft disse økonomiske problemer at slås med – og samtidig opfordre venner af Israelsmissionen til i år 2001 at fortsætte med at

støtte arbejdet økonomisk, så Israelsmissionens visioner kan realiseres i endnu højere grad. I Israelsmissionen er vi stadig på udkig efter venner, der vil give, som de “har hjerte til – ikke vrangvilligt eller under pres, for Gud elsker en glad giver” – som Paulus formulerede det for snart to tusind år siden i forbindelse med sit Jerusalem-projekt, et storstilet økonomisk projekt, som han lagde megen energi i. Det skulle tjene til at afhjælpe nøden blandt de hellige i Jerusalem. Nøden blandt de “hellige” i Jerusalem i – jøde eller ikke-jøde – er vist ikke mindre i dag!

Eller for nu at skære det ud i pap: Israelsmissionen har et budget på omkring to millioner kroner. Det er jo småpenge i vore dage. Hver gang jeg skriver en regning på 1.000 kroner til dækning af fx en annonce i Israelsmissionens Avis, tænker jeg: det var så en 2000-del af budgettet – så mangler der kun 1999! Eller når en ven af Israelsmissionen indbetaler 2.000 kroner, tænker jeg: det var så en 1000-del af budgettet – så mangler der kun 999!

Til venner af Israelsmissionen: tusind tak for jeres støtte!

Under økonomi hører også det gode samarbejde med Sudanmissionen vedrørende bogholderi og regnskabsføring, et samarbejde der er fortsat i år 2000. Det er især Jeanette Wind, som står for dette arbejde. DIM betaler Sudanmissionen for det udførte arbejde, og vi kan konstatere, at vi på denne måde sparer et betragteligt beløb på administrationen. Vi vil fortsætte med at arbejde for, at andre missionsselskaber i Ydre Missions Hus i Christiansfeld ser *deres* fordel i samarbejde vedrørende administration.

Landsstyret, sekretariatet og frivillige medarbejdere

Lektor Aage Pilgaard fortsætter som medlem af landsstyret. Efter seks år i landsstyret var Aage Pilgaard egentlig indstillet på at lade andre komme til. Men da der ikke indkom forslag til kandidater til landsstyret, indvilligede Pilgaard i at fortsætte, hvilket vi er ham taknemmelige for.

Sekretariatet her i årsmødebyen Christiansfeld er bemandet med én person, nemlig generalsekretær Heinrich Pedersen. Ikke enhver generalsekretær ville finde sig i at skulle have fingrene i så meget – og ikke mindst så meget i små og trivielle sager – som vores general. Men det er altså, hvad vi i et lille missionsselskab som Israelsmissionen kan tilbyde her og nu – hvilket giver ham en arbejdsdag, der er noget anderledes end det, der kommer til udtryk i hans stillingsbeskrivelse! Vi er glade for, at Heinrich Pedersen finder sig i dette, og for det store arbejde, han udfører for Israelsmissionens sag. Helt alene er generalsekretæren dog ikke på sekretariatet, idet Henrik Nordborg, Israelsmissionens ungdomssekretær, sidder i det tilstødende kontor. Så de har hinanden til gensidig hjælp og inspiration – og vist også til gensidig korrektion. Hertil skal lægges den inspiration, der ligger i at have sekretariat i Ydre Missions Hus, altså sammen med danske ydremissionsselskaber. Israelsmission er speciel, fordi evangeliet udgik fra Israel, men vel at mærke: udgik fra Israel, men med godt nyt til alle andre folkeslag. Derfor er nærkontakten mellem Israelsmission og Ydre Mission noget, vi i Den Danske Israelsmission sætter pris på.

Et missionsselskab har behov for frivillige medarbejdere. Med flere frivillige medarbejdere kunne vi gøre mere. Uden frivillige medarbejdere var vi ilde stedt. Derfor tak til dem, som for eksempel fortsætter kredsarbejde på en eller anden måde eller laver basarer eller andre tiltag, som kommer Israelsmissionen til gode. Birger Petterson, Skjern, fortsætter trofast med at hjælpe redaktøren med at få Israelsmissionens Avis på gaden – i år 2001 med 10 numre, idet det normale ellefte nummer erstattes af en direkte skrivelse i september måned til vore

omkring 4.500 abonnenter. Rigmor Vammen, Ikast, leder fortsat Israelsmissionens Gaveshop, og Jens Arne Skjøtt, Ølsted, står i spidsen for salget af YM-lodsedlen. Og Bodil F. Skjøtt har i det forløbne år holdt rigtig mange møder for Israelsmissionen her i Danmark. Mange har været med til at sælge postkort gennem DIM's CardClub. På tre år er der på den måde tilført Israelsmissionen næsten en kvart million kroner. I denne forbindelse kan nævnes, at vi i efteråret producerer nye kort med motiver af ikoner, malet af Kirsten Stoffregen Pedersen, Jerusalem.

Uden missionsvenner ingen Israelsmission

Som jeg har antydnet et par gange, er Den Danske Israelsmission et *lille* missionsselskab. Det vil vi nok fortsætte med at være i fremtiden. Men uden venners hjælp bliver der slet ingen fortsættelse. Så enkelt er det. Jeg har tiltro til, at der i Danmark – også i fremtiden – er missionsvenner, der fortsat har hjerte for og vil støtte Israelsmissionen.

På Israelsmissionens vegne takker jeg alle venner for deres forbøn for Israelsmissionens udsendinge og ansatte – og også fordi de husker de Jesus-troende jøder og palæstinensiske kristne i Jesu land i deres forbøn. Og tak for de økonomiske midler, vi har fået til at udføre Israelsmissions hovedsag: at jøder må komme til tro på deres Messias.

Han hedder Jesus!